

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně **H. T. H. V.**, zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2015, č. j. 3 A 106/2013 – 43, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalované ze dne 4. 9. 2013, č. j. MV-76192-7/SO/sen-2013, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 21. 2. 2013, č. j. OAM-38745-12/DP-2011, kterým byla zamítnuta její žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí bránila správní žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále „městský soud“) neshledal důvodnou a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) ji zamítl.

Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala k Nejvyššímu správnímu soudu kasační stížnost, kterou následně doplnila a připojila k ní i návrh na přiznání odkladného účinku dle § 107 s. ř. s.

Odůvodnila ji hrozícím zásahem do svého rodinného života v případě nuceného vycestování. Stěžovatelka poukazuje na to, že v České republice žije s manželem a synem, kteří zde mají udělen trvalý pobyt. Vycestováním by tedy stěžovatelce byla způsobena nepoměrně větší újma, než jaká může přiznáním odkladného účinku vzniknout třetím osobám. Přiznání odkladného účinku by rozhodně nebylo v rozporu s veřejným zájmem. Dále stěžovatelka zdůraznila, že případná nutnost vycestování by znamenala zásah do jejích procesních práv. V souvislosti s tím poukazuje na usnesení zdejšího soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100.

Žalovaná ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku navrhl, aby kasační stížnosti nebyl přiznán odkladný účinek. Poukázala na to, že platnost posledního pobytového statusu stěžovatelky skončila uplynutím času a na tom by nic nemohlo změnit ani přiznání odkladného účinku. Zdůraznila, že přiznání odkladného účinku má mimořádný charakter a nelze je paušálně aplikovat v případě nutnosti opuštění území cizincem nemajícím oprávnění k pobytu na území České republiky. Žalovaná též poukázala na recentní obrat v judikatuře správních soudů v otázkách přiznávání odkladného účinku v obdobných případech (například usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2013, č. j. 3 A 120/2013 – 28). Podle názoru žalované by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti bylo v rozporu s veřejným zájmem spočívajícím v ochraně České republiky před neoprávněně získanými povoleními k pobytu. Žalovaná též poukázala na zastoupení stěžovatelky advokátem, který je schopen z titulu své profese i zaměření schopen dostatečně zajistit ochranu jejích práv.

Nejvyšší správní soud ze spisu městského soudu zjistil, že stěžovatelka se snažila odkladného účinku dosáhnout již v řízení o správní žalobě. Městský soud však usnesením ze dne 7. 11. 2013, č. j. 3 A 106/2013 – 26 rozhodl, že se žalobě odkladný účinek nepřiznává. Účinky spojené s právní mocí a vykonatelností přezkoumávaného správního rozhodnutí tedy nastaly již před samotným zahájením řízení o žalobě u městského soudu (srov. *a contrario* § 73 odst. 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti může podle přiměřeně (§ 120 s. ř. s.) aplikovaného ustanovení § 73 s. ř. s. přiznat kasační stížnosti odkladný účinek tehdy, pokud by výkon rozhodnutí případně jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

V nyní posuzované věci nemůže Nejvyšší správní soud přehlédnout specifické okolnosti, mezi kterými zásadní význam sehraje skutečnost, že původní povolení k dlouhodobému pobytu skončilo stěžovatelce dne 4. 9. 2013 a od tohoto dne jí žádný pobytový status nesvědčí (maximálně status založený výjezdním příkazem). Napadené správní rozhodnutí tak stěžovatelce žádný titul k pobytu neodňalo a nelze dovodit, že by jí přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nějaký pobytový titul mohl vzniknout. Z uvedeného vyplývá, že rozhodnutí žalované na právním postavení stěžovatelky fakticky nic nezměnilo a přiznání odkladného účinku by nemohlo mít stěžovatelkou zamýšlené účinky. Odkladný účinek kasační stížnosti nemůže mít žádný vliv na popsany právní stav, trvající již z doby před zahájením soudního řízení ve věci. Odkaz stěžovatelky na dřívější judikaturu Nejvyššího správního soudu (zejména rozsudky ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 As 82/2012 – 37, a ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100) proto postrádá jakoukoli relevanci.

Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů neshledal, že by výkon napadeného rozsudku mohl pro stěžovatelku znamenat újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., a proto návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. listopadu 2015

Mgr. Radovan Havelec v. r.
předseda senátu